

ရန်ကုန်လမ်းမများ

စေ့စပ်မှု

လူပျောက်ကြောငြာ

4
6
အ
မြ
တ
Ac
ပါ
တွေ
တယ်
ရှိက
မယ်၊
တာပါ။
မြင့်မြတ်
ပြောချင်
သမုဒ္ဒရာ
လက

အမှာ

။ ၁ ။

ကျွန်တော်တို့ မျိုးဆက်ကဗျာ၊ ဝတ္ထု၊ ပန်းချီ၊ သီချင်း ရေးသူများ ၊ နိုင်ငံရေးတက်ကြွလှုပ်ရှား သူကျောင်းသားလူငယ် များ ၊ အသိဉာဏ်နှင့် လွတ်လပ်မှုကို အခမ်းမရဆာလောင်နေသော အခြားလူ ငယ်၊ လူရွယ် ထောင်ပေါင်းများ စွာတို့ သည် တကယ်တော့ မအောင်မြင်သည့် ဆိုရှယ်လစ်ပညာရေးစနစ်နှင့် နောက်ဆက်တွဲစနစ်ဆိုး၏ သားကောင်များ အဖြစ် ကြီးပြင်းလူလားမြောက် လာခဲ့ကြသူများ သာ ဖြစ်ပါသည် ။

ထိုလူငယ်ကျောင်းသားများ နှင့် အနုပညာသမားများမှာ မည်သည့် ခေတ်မီအနုပညာကျောင်း များ နှင့် ဆန်းသစ်လွတ်လပ်သည့် ဖန်တီးခွင့်များ မရရှိ၊ ကိုယ်ပိုင်တွေးခေါ်နိုင်စွမ်းရှိသူများကို မွေး ထုတ်အားပေးသော လစ်ဘရယ်ပညာရေး (Liberal Education) မျိုးမရှိ၊ ကျောင်းသားထု၏ အခွင့် အရေးများကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရန်နှင့် ဖိနှိပ်သော ပညာရေးကို တွန်းလှန် တိုက်ပွဲဝင်ရန် ဦး ဆောင်ပေးမည့် (ဗကသ) ကဲ့သို့ ကျောင်းသား သမဂ္ဂများ မရှိ၊ အစိုးရပေးသော သာမန်ပညာရေးထဲမှ ဖောက်ထွက်ပြီး ကိုယ့်နည်း၊ ကိုယ့်ဟန်ဖြင့် ပညာကို လေ့လာလိုသူ အခြားလူငယ်၊ လူရွယ်တို့ အ တွက်လည်း လုံလောက်သည့် စာအုပ်၊ စာတမ်းများ နှင့် ပညာရေးထောက်ပံ့မှုများ မရရှိဘဲ ဖြစ်သလို ပညာသင်ယူခဲ့ကြပြီး၊ ကြုံသလို ရပ်တည်၊ အသက်မွေးခဲ့ကြရ၏။ ကံကောင်းသူတချို့

မှ လွဲ၍ ကျွန်တော်တို့ မျိုးဆက်လူငယ်အများစုသည် သိမှုအရွယ်မရောက်ဘဲ၊ လူ့ခန္ဓာကိုယ်ချည်းသက်သက်သာ ကြီးထွားအရွယ်ရောက်လာကြရရှာသည်။ ဒါကိုတော့ ကျွန်တော်တို့ ခေတ်ရဲ့ ကဗျာဆရာလှသန်းက " သုညမျိုးဆက် " ဟု အမည်တပ်ခဲ့လေသည်။

တကယ်လည်း ဟုတ်ပါသည်။ တချို့လူငယ်တွေက ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ ကြုံရာပုံကျလုပ်၍ အဆုံးစွန်ထိ ကိုယ်ကျင့်တရားပျက်စီးနေကြ၏။ တချို့က မိမိယုံကြည်ချက်အတွက် နှစ်ရှည်လများ ထောင်နံရံတိုက်ခန်းတွေထဲမှာ သူတို့ ၏ လူငယ် ဘဝတစ်ခုလုံးကို ထိုးအပ်ကာ တိုက်ပွဲဝင်နေကြ၏။ တချို့ကမူ ငွေအတွက် နိုင်ငံခြားသို့ထွက်၍ အသက်နှင့် ခန္ဓာကိုယ်ကို ရင်းထားရသော ကာယလုပ် သားများ ဖြစ်သွားကြ၏။ တချို့မှာ ပညာတတ်၊ အတွေးအခေါ်မဲ့၊ ရေပေါ်ဆီဖောက်ပြန်ရေးသမားလေးတွေ ဖြစ်ကုန်ကြ၏။ တချို့တွေကျ နယ်စပ်မှာ ၊ တောထဲမှာ (၁၉၈၈) ခုနှစ်နောက်ပိုင်း ဒုတိယ မျိုးဆက်ကျောင်းသားလက်နက်ကိုင်တော်လှန်ရေးသမားလေးတွေ ဖြစ်သွားခဲ့ကြ၏။ တချို့ သည် ဆံပင်ရှည်တွေ၊ တက်တူးတွေနှင့် ကဗျာ၊ ပန်းချီ၊ သီချင်း . . . (စသည်) များ ရေးကာ အရက်ဖြူတွေ ထိုင်သောက်လျက် ရှိ၏။ တချို့များကျတော့ နှာမူးလေးတွေ ၊ ဆေးသမားတွေ ဖြစ်နေကြသည်။ တချို့လည်း ဘောလုံးသမားပဲ လုပ်ရမလို၊ စစ်တုရင်ပဲ ကစားရမလိုနှင့် ယောင်ပေပေဖြစ်နေပြန်ပါ သည်။ တချို့ကား ကံကောင်းထောက်မပြီး လူတန်းစေ့ရုံပညာရေးလေးရရှိသဖြင့် (ဘဝင်စိတ်နှင့်) ပြည်ပနိုင်ငံများ သို့ အပြီးတိုင် ထွက်ခွာ သွားကြတော့သည်။ (အားလုံးမှာ ကိုယ့်အကြောင်းနှင့်ကိုယ် ပင် ဖြစ်၏။) ပို၍ တိတိကျကျပြောရလျှင် အဆိုပါ မျိုးဆက်သည် (၁၉၇၅) မှ (၁၉၈၀) နားတစ်ဝိုက်တွင် မွေးဖွားကြီးပြင်းခဲ့ကြပြီး၊ (၁၉၉၃) မှ (၁၉၉၈) ခုနှစ်များ ဆီတွင် ဆယ်တန်းအောင်ကာ တက္ကသိုလ်၊ ကောလိပ်တွေကို ရောက်

လာကြသည့် (အချို့က ဆယ်တန်းကို နှစ်ခါ၊ သုံးခါလောက်ကျသဖြင့် ပညာရေးကို စွန့်လွှတ်သွားကြ၏။) လူငယ်၊ လူရွယ်အင်အားစုများ ဖြစ်သည်။ အဲဒီမျိုးဆက်ဝင်များကို ကျွန်တော်ဆိုလိုပါသည်။ သေချာသည်မှ ထိုကျွန်တော်တို့ မျိုးဆက်သည် အလွန်တရာ အဆုံးအရှုံး ကြီးမားလှသော မျိုးဆက်တစ်ခုကို တိတိကျကျ ကိုယ်စားပြုထားသည် ဆိုသော အချက်ပင် ဖြစ်လေ၏။

ဒီလိုနှင့် ကျွန်တော်တို့ က တဖြေးဖြေးအရွယ်ရောက်လာ ကြသည်။ ။

တချို့သည် ကား လူ့လောကကြီးထဲမှ ထွက်ခွာသွားခဲ့ ကြ၏။

။ ၂ ။

ကျွန်တော်တို့ က (၁၉၈၈) ခုနှစ်မတိုင်မီအထိ ကိုယ့် ဘာသာကိုယ် Sanctions လုပ်ထားသော အဲဒီတစ်ဖက်ပိတ် လူ့ အဖွဲ့အစည်းကြီးထဲမှာ တတ်နိုင်သလောက် ပညာတွေသင်ကြ၊ အလင်းရောင်ကို ရှာရင်းနဲ့ ကြမ်းရှုအနုပညာမျိုးတွေ ဖန်တီးကြ၊ လွတ်လပ်မှုအတွက် နည်းလမ်းပေါင်းစုံသုံးပြီး ခေတ်ဆိုး၊ စနစ်ဆိုးကို ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ကြ၊ အမှောင်လမ်းထဲမှာ ဒီမိုကရေစီဘောင်ကို ရသမျှ ချဲ့ ထွင်ခဲ့ကြ၊ တစ်ခါတလေမှာလည်း ဆန့်ကျင်ဘက်လိင်၊ ငွေကြေးနဲ့ ဘာမှ မဟုတ်တဲ့ အောင်မြင်မှုသေး သေးကွေးကွေးလေးတွေမှာ သာယာနေကြ၊ များ သောအားဖြင့်တော့ ကိုယ့်အမှားသိပ်မဖြစ်အောင် ကျွန်တော်တို့ ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်နှင့် မှီကပ်ခဲ့ကြပါသည်။ ။

မကြာခင် ခင်ဗျားတို့ ဖတ်ရတော့မယ့် အခု ဒီဝတ္ထုငယ်ထဲမှာ ကျွန်တော့်ကိုယ်ပိုင်ကာလယန္တရားတစ်ရပ်ကို ခေတ်ပေါ် စကားလုံးများ နှင့် တည်ဆောက်ထားကြောင့် တွေ့ရပါလိမ့်မည်။ စာဖတ်သူ များ လွယ်ကူစေဖို့ ကျွန်တော်မျှော်လင့်ပါသည်။ ဒါမှ မဟုတ်လည်း နတ်ဆိုးများ ဖတ်

ရန်လို ယူဆနိုင် ပါသည်။ ။

။ ၃ ။

ပြောဖို့ ကျန်နေသေးသော တစ်ချက်မှာ ဒီဝတ္ထုသည် စာဖတ်နဲ့စပ်သည့် ပရိသတ်များ အတွက် အသစ်မဟုတ်ပါ။ (၂၀၀၅) ခုနှစ်လောက်က I dea မဂ္ဂဇင်းတွင် တစ်ကြိမ်၊ (၂၀၀၇) ခုနှစ်တွင် စာရေး ဆရာတာရာမင်း ဝေနှင့်တွဲ၍ "ကြက်ခြေခတ် နှစ်ခု" ဆိုသော စာအုပ်မှာ တစ်ကြိမ် ပုံနှိပ် ထုတ်ဝေခဲ့ဖူး သည့် ဝတ္ထုဟောင်းတစ်ပုဒ်သာ ဖြစ်သည်။ ။

နောက်ဆုံးအနေနှင့် ပါမောက္ခဒေါက်တာသန်းထွန်း၏ စကားလို ဆိုရလျှင် ဒီဝတ္ထုဖတ် ကောင်းဖို့ ကျွန်တော်အာမ,မခံပါ။ ကျွန်တော်တို့ ၏ အဆုံးအရှုံးကြီးမားလှသော မျိုးဆက်ကိုလည်း ဒီ "လူပျောက်ကြော်ငြာ" က တစ်စုံတစ်ရာ ဂုဏ်ဆောင် ပေးနိုင်မည် မဟုတ်ပါ။ များ စွာအားနာ လှပါ သည်။ ။

သို့သော် ဒီတစ်ခါလည်း " အနုပညာဆိုတာ ဘယ်နိုင်ငံရေးအယူအဆရဲ့ လက်အောက်ခံမှ မ ဟုတ်ဘူး" ဆိုသည့် ကျွန်တော့်မူအတိုင်း ကျွန်တော်ခံစားရသလို စကားလုံးအနုပညာဖြင့် ရေးဖွဲ့ထား ခြင်းမျှသာ ဖြစ်ပါသည်။ ။ ဒါကိုသာလျှင် ကျွန်တော်တာ ဝန်ယူနိုင်ပါသည်။ ။

အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ပါသည်။ ။

လေးစားစွာဖြင့်

ဝေမှူးသွင်